

Til fjells

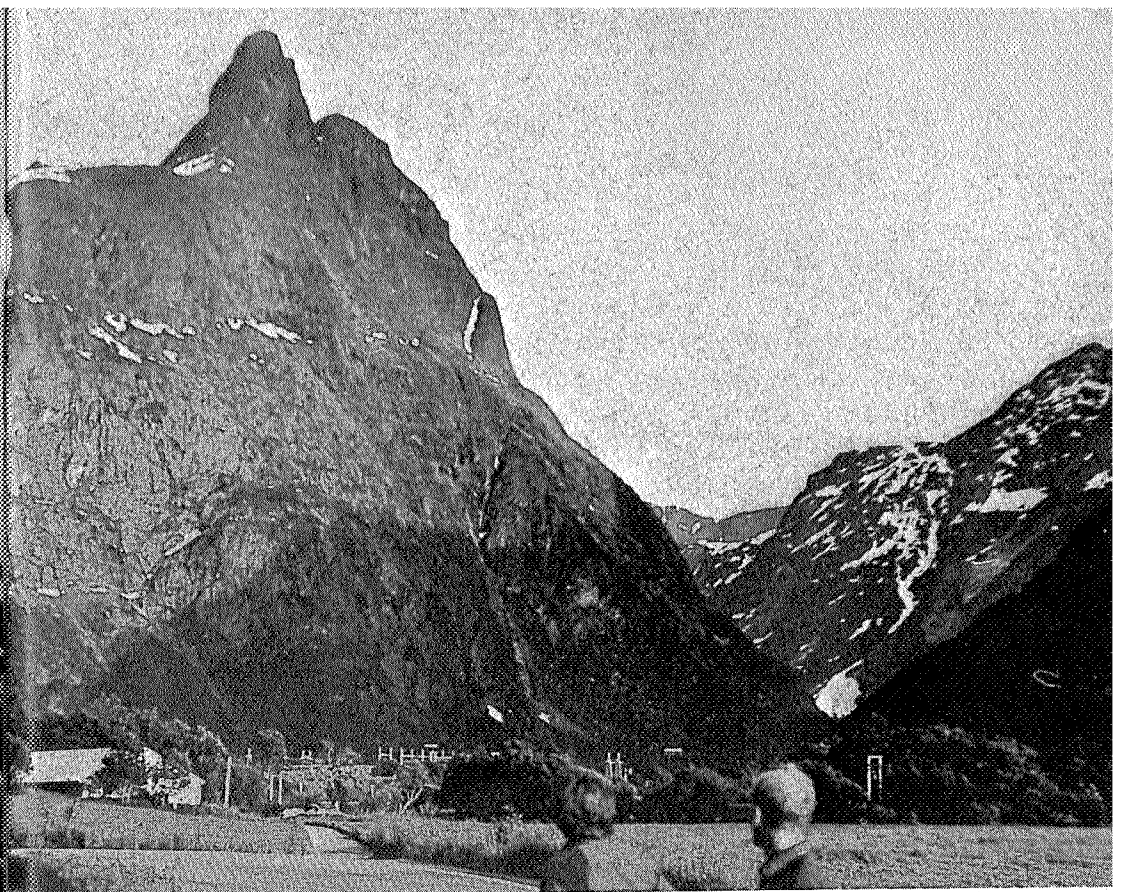
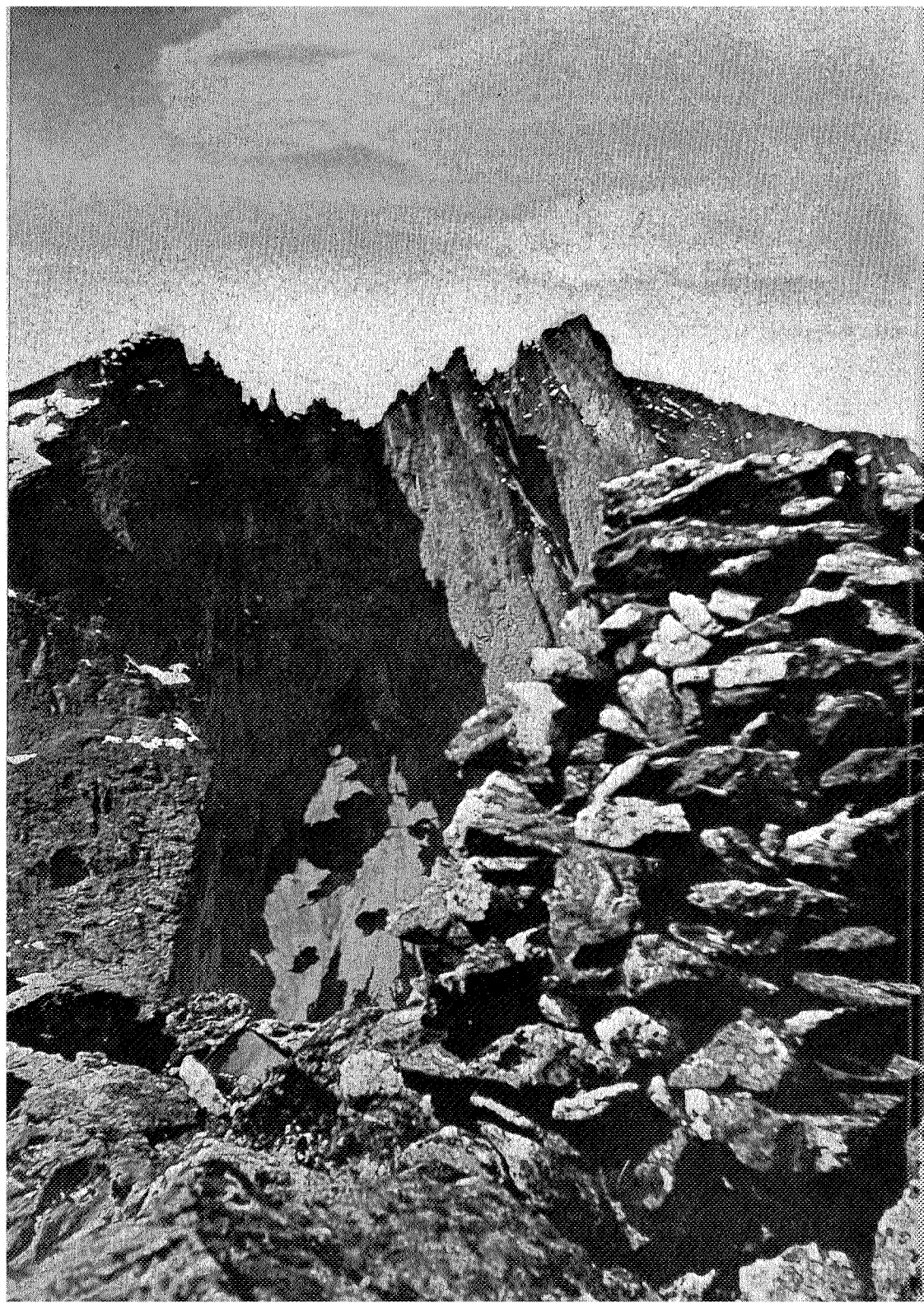
SIGMUND HOV MOEN

Strålende vær. Klokka to er alt klart til avgang og vi begir oss ut på landevegen. Proviand, telt og soveposer fyller Folkevogna og lar det såvidt bli plass til tre håpefulle «tindestormere». I Oppdal gjør vi dugurdsrast. På Dombås tar vi til høyre. Lesjaskog og Bjorli passerer, og dermed er vi i Romsdalen. Dovremassivets runde formasjoner er byttet med endebratte hamrer. Bildet dramatiseres ytterligere etter som vi nærmer oss Åndalsnes. «Finalen» står mellom Trollveggen kilometerhøye utilnærmelighet til venstre og Romsdalshornes nesten like høye advarende pekefinger til høyre.

Solskinn fra ren himmel taler sammen med tinderekkens imponerende silhuetter dalens sak bedre enn noen turistbrosjyre. Ute på fjorden har ingeniørene sitt atelier. Tusenvis av tonn med stål og betong makter ikke på noen måte å trekke blikket vekk fra kulissenes eventyr i gråsten. 500 mann i brakkeby — summende anleggsmaskiner. Det norske oljeeventyret — denne gangen med adresse Åndalsnes. Betongplattformen ser ut til å være nesten ferdig.

Vi svinger inn Isfjorden og tar innover Vengedalen. Dette er bakvegen, men vi kjenner vår begrensning — våger oss ikke på et frontalangrep. Her er det ingen meningsforskjell mellom de brave menn og de engstelige pårørende. Øvst i dalen gjør vi holdt. 1500 meter over oss står en varde. Den balanserer på en tråd av sten. Det er vårt mål. Det er Romsdalshorn. Med åtte gangers forstørrelse studeres bergveggen. Er det von? I soveposen den natta arbeider 3 tanker på spreng. Fingrer famler langs svimlende avgrunner. Tak glepper. Kropper farer i hurtigtogs fart på veg til et stenhårdt og siste møte med moder jord.

←
V for Vengetind

Romsdalshorn sett fra Andalsnes

Neste dag møter vi en lokal Slingsby inst i Vengedalen. Ser han med skepsis på den ikke altfor imponerende delegasjon fra Trøndelag? I alle fall — vi er på veg. En time senere dukker vi opp av tåkehavet. En kald og fuktig morgen blir med ett en strålende dag. Vengetindene, Blånebbå og Trolltindene er våre nærmeste naboer. Underlaget skifter fra endebratt snøfonn til klippevegg. Skodda er i ferd med å forsvinne under oss. Vi føler oss som fluer på vegg. Ved en stor stenblokk gjør vi holdt. Den lettbenete romsdalingen ber oss uten antydning til smil om å legge igjen verdisakene — eller så vi et glimt i øyet?

←
Trollveggen sett fra Romsdalshorn

Vi får en kort orientering i klatringens finesser. Det snakkes om gripetak, fingertak og friksjonstak slik at sjøl vår medbrakte kurtisør må slå blikket ned. Fra nå av utgjør vi et tauglag. Én for alle og alle for én. En supersterk rødgul strek av nylon er vår navlestreng og skal i de kommende timene for oss bety forskjellen på en, i bokstavlig forstand, salto mortale og en relativt sikker tilværelse på veg fra hylle til hylle i fjellsida.

Oppover går det — meter for meter — tauglengde for tauglengde — stadig på kanten av tyngdeloven i en evig jakt etter friksjon. Underveis serverer vår kjentmann fjellets memorarer, noe som ikke nettopp er egnet til å berolige dirrende nerver. Midtveis entrer vi inn i den såkalte Halls renne — et snøfylt kanonløp siktet inn mot Nordstjerna. Kanonmunningen befinner seg 1500 meter loddrett over skinnegangen på Raumabanen.

Det ville være ergerlig om en datt ned og ble overkjørt av toget. NSB har problemer nok fra før. Det kvitteres anstrengt på vittighetens mens en strever med å overholde profesjonens første bud — alltid 3 punkter i fjellsida. De siste metrene mot varden dirigeres av tyngdekraftens pendlende monolog.

Det er en utslitt men triumferende trio som inntar toppen. Akkompagnert av buldring fra ras i Trollveggen benker vi oss på Romsdalens gratishaug. Mens vi spiser kryper to hjelmkledte typer inn på toppen fra en annen og langt mindre innbydende kant. Vi veksler et par ord på engelsk. De skriver seg inn i gjesteboka og begir seg på nedtur uten serimonell av noe slag.

Om vår nedtur er det lite å berette. Vi var alle oppsatt på å overleve, og disse linjer er et bevis på at vi lyktes. Ut på kveldsida «står vi opp» Romsdalen, og det trønderske flegma siger på igjen ved synet av Dovregubbens lubne fasade.

Fra Henry David Thoreaus bok: Livet i skogene Walden:

Skulle jeg ikke føle samfølelse med naturen? Er jeg ikke selv del av dens løv og muld av dens visne blad?

September i fjellet

FRA «OPDALINGEN»

Tidleg om morgonen, sola har såvidt fått heile andletet over synsranda. Marka ligg doggvåt enno, det var nokså kaldt i natt, men sola vermer fort opp lell, sjølv om det lid til haust. Nede i dalen heng enno nokre skoddeflak att etter nattkalden, men dei vert etterkvart mindre og mindre.

Når det lid imot høgstdags så vert det nokså varmt i solhellingane så framt det er som idag, at det er heilt stilt. Fargespelet i lyng og mose på denne årstida kan ikkje beskrivast, det må opplevast. Kjerr, lyng og mose er aldri vakrere enn denne tida.

I stillheita her oppe kjem naturen verkeleg inn på livet til ein. Lufta står og dirrar i stilla, og det ligg ein liten blå dis over lendet som gjev mest som ei trolsk stemning av denne fine dagen.

Ein sotsvart kaffekjel kjem snart fram av sekken, litt tur einer og fjellris vert sankta saman og snart stig ei tunn søyle av blå røyk frå kaffevarmen rett til vers. Friskt vatn frå ein liten bekk vert henta og dugeleg porsjon frå kaffeosen vert sleppt ned på kjelen. Det må vera sotsvart og kruttsterk kaffe til kakuskivene som vart smurt i dag tidleg. God og mett kan ein då leggja seg att og bak i lyngen, finne fram pipa og tobakken, tenne på og sjå på at røyken stig mot himmelen og blandar seg med den vesle røykstrima som er att frå kaffekokinga. Nokre ørsmå skyflak seglar sakte avstad høgt deroppe, det trekkjer nok litt når det vert så høgt likevel.

Når så kvila er slutt, så vert det å pakka samen det ein har og få i sekken att, sjå vel etter at det ikkje ligg at rusk og rask etter seg, sjå vel etter at ein sløkkjer dei siste restane av bålet før ein gjer seg i veg att.

Om ein er sers heldig så kan ein få sjå nokre store skogar med horn som bevegar seg langt borte. Ei varleg gange kan føra oss